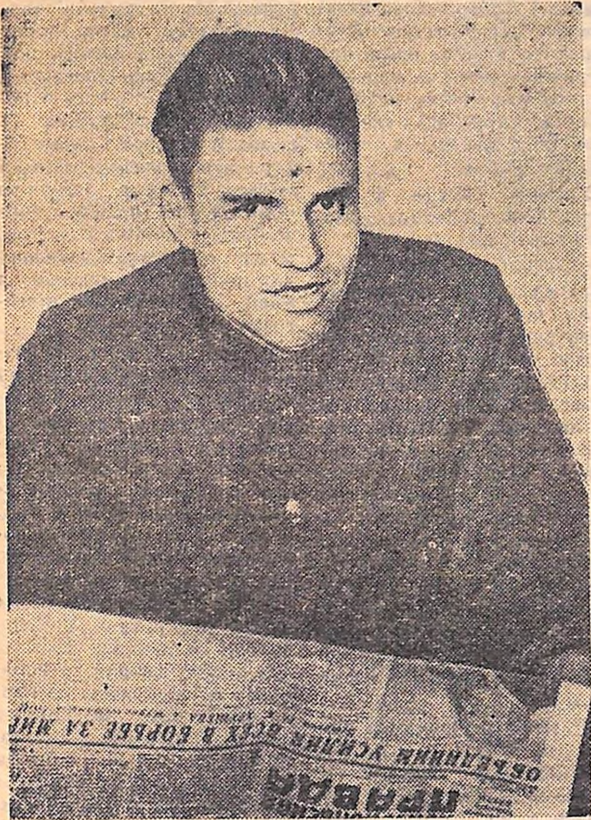

Володимир Бондаренко, комсомольський вождь

У НЕВЕЛИЧКУ кімнату, де розмістилася Бережинська приклубна бібліотека, зранку і допізна йдуть люди. Ось завітала гомінлива зграйка школярів.

— Володимире Андрійовичу, дайте мені що-небудь з пригодницьких книжок...

— А мені казки подобаються, — шебече маленька руська дівчинка.

— Гаразд, гаразд, діти. Зараз підшукаємо для вас щось до вподоби, — привітно посміхаючись, говорить В. Бондаренко.

До п'ятисот читачів нараховує бібліотека, і Володимир за ці декілька років роботи досконало вивчив смаки і нахили кожного з односельчан. Хоч книжковий фонд не такий вже й великий, але читачі, скориставшись дружньою порадою Володимира, завжди йдуть від нього задоволені, бо він свої обов'язки не обмежує механічно видачею книг: у нього завжди викроється час обмінятися з кожним відвідувачем думками про той чи інший твір, порекомендувати щось нове, стосовно до нахилів і кругозору читача.

Та в селі Володимира Бондаренка знають не тільки як вдумливого бібліотекаря. Ось вже сьомий рік сільські комсомольці обирають його своїм вождьком.

Цим довір'ям молоді Володимир високо дорожить. Не буде перебільшенням, коли скажемо наперед, що керувати такою організацією нелегко. Артіль імені Салавата Юлаєва — велике господарство, володіння якого простяглися на тисячі гектарів навколо сіл Мар'ївки, Масляниківки, Шевченкового. Раніше, бувало, немало повозилося, поки збереш всіх на збори. Отже, на перших порах перед Володимиром постало завдання згуртувати колектив, залучити юнаків і дівчат до активної участі у громадському і виробничому житті, зробити так, щоб організація стала опорою, першим помічником правління артілі, сільських комуністів.

Як і кожного з нових секретарів, Володимира тоді хвилювало одне: з чого почати? Правильний шлях підказало саме життя. Почав секретар із створення безздатного активу, чотирьох комсомольських груп на віддалених бригадах. З кожним секретарем говорив

по душах, довідувався про бажання, вивчав здібності. Поступово організація ставала цементуючим ядром сільської молоді.

Багато років молочно-товарна ферма була чи не найвідсталішою ланкою в артілі — працювали там, головним чином, літні люди, надолі одержували мізерні.

— Треба нам, Володю, покласти край такому тупцюванню на місці, — сказав якось В. Бондаренку секретар партійної організації. — Без молоді на фермі справ не зрушити.

— Я теж так думаю.

На клич комітету комсомолу охоче відгукнулися молоді енергійні дівчата комсомолки Тамара Шелест, Люба Пилипенко, Раїса Топчєнко, Раїса Римаренко та інші. Так виникла комсомольсько-молодіжна ферма. За цей рік дівчата, правда, з великими труднощами добиваються поставленої мети, але зрушення є — по 1800 літрів молока від кожної корови вже надоїли. Та можна бути певним, що намічені рубежі будуть взяті, бо справа в надійних молодих руках. Бережинські комсомольці на чолі з своїм незмінним вождьком ніколи не підводили. За яке б діло не взялися — обов'язково доведуть до кінця.

Довгий час в селі скрутувало було з клубом — приміщення тіснувате, сцени не обладнана. І ось В. Бондаренко, порадившись з головою сільради К. Д. Бобком, виніс на комсомольські збори думку: прибудувати до клубу ще одну кімнату під гримурвалю. Вирішили — зробили. Влітку в позаурочний час комсомольці і молодь села виготовили до тисячі штук лампач, звели стіни, і до Жовтневих свят клуб вже був переобладнаний.

За роки перебування секретарем Володимир на практиці пересвідчився, що бойовий дух, активність організації залежить від того, як працює кожний комсомолець. І чим більше буде членів ВЛКСМ, тим змістовнішою, значимішою буде діяльність організації, тим згуртованішим, сильнішим стане колектив. За три роки кількісний склад організації подвоївся — тепер в ній понад 50 членів ВЛКСМ.

Багато старань докладає Володимир, щоб зробити

життя організації повнішим, змістовнішим. Показовим є те, що в дружній комсомольській сім'ї тепер назавжди зникла скука. Майже всі члени ВЛКСМ мають доручення, всі зайняті певним ділом, а тому й вирує життя в організації, яка стала опорою партійної організації. Колгоспні комсомольці і молодь в цьому році занесли на свій рахунок немало хороших справ: навесні посадили сад на площі вісім гектарів, восени заготовили близько чотирьох тисяч тонн силову. Та хіба перелічиш всі хороші справи, які зробили комсомольці!

Славляться молоді бережинці і своєю самодіяльністю — гуртківці багато разів виступали з концертами у навколишніх селах, у своїх шефів — колективу заводу «Динамік». В цьому теж немала заслуга В. Бондаренка і його помічників — членів комітету. Вони настільки вмילו і цікаво поставили гурткову роботу, що навіть літні люди, такі, як 67-річний П. П. Сокурєнко, стають учасниками самодіяльності.

Правильно вважає В. Бондаренко, що робота секретаря — важливе комсомольське доручення. Багато турбот у нього. Але це хороші, приємні турботи. Вони приносять почуття глибокого задоволення. Як і належить комсомольському вождьку, Володимир не застигає на місці, прагне до нових знань. Закінчивши заочно культурно-технікум, він тепер вивчає надію вступити до університету. І хоч як завантажений не буває день, В. Бондаренко все ж знаходить час, щоб написати про чергові новини чи неолоадки в селі до районної і обласної комсомольської газет, провести бесіду на фермі, поцікавитися, як читають в селах району лекції — адже він позаштатний керівник групи доповідачів Кіровоградського райкому ЛКСМУ.

В нинішньому звітно-виборному періоді до керма первинних організацій прийшло багато нових секретарів. Ім можна і треба брати приклад з таких, як В. Бондаренко. Адже від того, як комсомольський вождь ставиться до своїх обов'язків, залежать його авторитет і моральне право запитати з інших, зажадати сумлінного виконання даного доручення.

І якщо кожен секретар первинної організації не пошкодує сил, щоб справитися з почесним дорученням комсомольців, це, безумовно, принесе користь всій організації і сам вождь відчувє велике задоволення від улюбленої справи.

Сердечна подяка

З нагоди 43-х роковин Великої Жовтневої соціалістичної революції Центральний Комітет КПРС, Президія Верховної Ради СРСР і Рада Міністрів СРСР одержали численні телеграми і листи від робітників, колгоспників та інтелігенції, партійних, радянських і громадських організацій, а також від різних організацій і приватних осіб з зарубіжних держав.

Телеграми і листи містять теплі дружні привітання і поздоровлення в зв'язку з великим святом Радянського Союзу, грандіозними успіхами радянського народу в розвитку економіки, науки і культури, а також у спільній справі боротьби народів за свободу, мир і безпеку.

Центральний Комітет КПРС, Президія Верховної Ради СРСР і Рада Міністрів СРСР висловлюють сердечну подяку за теплі дружні поздоровлення і добрі побажання радянського народу, Комуністичній партії Радянського Союзу і урядові СРСР.

ЦЕНТРАЛЬНИЙ
КОМІТЕТ
КПРС.

ПРЕЗИДІЯ
ВЕРХОВНОЇ
РАДИ СРСР.

РАДА
МІНІСТРІВ
СРСР.

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

МОЛОДІЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання IV
№ 65 (338).

Неділя, 27 листопада 1960 р.

Ціна 20 коп.

З приїздом!

ВОКЗАЛ... Місце радісних зустрічей і розставань, добрих спогадів. Він завжди живе своїм різногоспосим, багатолюдним життям. Під його високим склепінням вдень і вночі стоїть незатихаючий гомін. Але такої кількості зустрічаючих, як 25 листопада, ще, мабуть, ніколи не бачив Кіровоградський вокзал. На пероні — робітники підприємств міста, представники міськвиконкому, обласного управління культури, Палацу піонерів, школярі. І хоч вже настали морози, майже кожний тримає в руках маленький букетик квітів. Грає духовий оркестр. На червоних транспарантах написи: «Привіт учасникам української Декади в Москві!».

Сьогодні кіровоградці прийшли зустрічати учасників Декади української літератури і мистецтва — народний ансамбль танцю клубу імені Калініна. Цей самодіяльний колектив під керівництвом А. М. Кривохижі досяг визначних успіхів у оволодінні складним мистецтвом танцю і завойовував почесне право продемонструвати свою високу майстерність в столиці нашої Батьківщини.

Вже в перший день Декади ансамбль виступив у Кремльському театрі. Крім того, колектив побував в гостях у робітників заводу «Компресор», у воїнів Московського гарнізону. З великим успіхом виконали кіровоградці «Сибірську свят-

кову» на великому концерті «Ми з України», який відбувся в Палаці спорту в Лужниках. На цьому концерті були члени Президії ЦК КПРС, члени Радянського уряду на чолі з М. С. Хрущовим. І всієї тисячі москвичів гаряче аплодували молодим кіровоградським танцюристам.

А зараз веселі, щасливі самодіяльні митці повертаються додому.

— Йдуть, йдуть! — раптом залунало в натовпі. Десять далеко показався сизуватий димок. Він поступово виростав у розмірах, танув...

І ось в дверях вагону з'являються учасники танцювального колективу: інженер заводу «Червона зірка» Юрій Калінін, вчитель Анатолій Міщенко, майстри пошиву ательє мод Катерина Миргородська та Валентина Сергієнко, працівниця артілі «Пролетарий» Майя Гусєва і багато інших. У всіх радісні, схвилювані обличчя. Юнаки і дівчата виходять на перон і зразу ж потрапляють в гарячі обійми рідних, знайомих і зовсім незнайомих людей.

Тут же, на вокзалі, відбувся короткий мітинг. Виступає голова ради піонерської дружини школи № 18 Віта Познанська:

— Дорогі товариші! — каже вона. — Дозвольте від імені піонерської організації і учнів нашої школи поздоровити вас з успішним закінченням Декади української літератури і мистецтва в Москві. Ми горді тим, що ви, представники Кіровограда, внесли і свою маленьку долю в розвиток нашої національної культури. Бажаємо вам великих успіхів в творчості на благо нашої любимої Вітчизни.

Від імені громадськості міста калінінці тепло вітає заступник голови міськвиконкому О. Т. Дехтерюк.

Директор Будинку культури ім. Калініна О. І. Єли-

савецький гаряче подякував присутнім за сердечну зустріч і запевнив, що колектив і надалі буде наполегливо працювати над удосконаленням своєї майстерності.

Мітинг закінчено. Танцюристи сідають в автобус і направляються в місто. А через кілька днів вони знов зустрінуться на релетиції.

Адже попереду у них звітні концерти перед трудящими Кіровограда та області, а також велика цікава робота над новою програмою.

М. БАРСЬКИЙ.

Висока нагорода

У Президії Верховної Ради СРСР

Відзначаючи видатні заслуги в розвитку радянської літератури й мистецтва і в зв'язку з Декадою української літератури й мистецтва в м. Москві, Президія Верховної Ради СРСР нагородила орденами та медалями СРСР 1.014 працівників літератури й мистецтва Української РСР.

Відзначаючи видатні заслуги в розвитку радянського мистецтва і в зв'язку з Декадою української літератури й мистецтва в м. Москві, Президія Верховної Ради СРСР присвоїла почесне звання народного артиста СРСР п'ятнадцяти працівникам мистецтва Української РСР.

За великі заслуги в розвитку радянського музично-театрального мистецтва і в зв'язку з Декадою української літератури й мистецтва в м. Москві Президія Верховної Ради СРСР нагородила Харківський Державний Академічний театр опери та балету ім. М. В. Лисенка орденом Трудового Червоного Прапора.

В гостях у Л. Лукашевського

Минулого четверга у знатного свинаря колгоспу імені Леніна, Олександрійського району, Леонтія Лукашевського побувала група секретарів райкомів комсомолу області. Вони оглянули господарство молодого послідовника Я. С. Чижя, познайомились з системою використання кормів і раціонаним годівлі худоби. Л. Лукашевський розповів комсомольським працівникам про свій трудовий шлях, про труднощі і успіхи в праці, поділився досвідом групової відгодівлі свиней.

РАДІСТЬ Валі Герасимової

Там, де не так давно ще стояла хага, в якій жила з батьками Валя Герасимова, тепер плещуть хвилі розбурханого моря. Це вирве Дніпро, немов хоче помститись людині за її нечувану зухвалість.

Ціле море народилося на Валіних очах. І море, і могутня ГЕС на його березі. Валя й сама була, до деякої міри, учасницею її спорудження. Вона хоч і не будувала безпосередньо, але без її скромної професії не обійшлася б велика будова.

Після закінчення школи Валя, як їй радили старші, подала заяву в інститут. Та важко було залишити рідні місця саме тоді, коли тут розпочинали таку велику будову, коли, навпаки, молодь звідусіль з'їжджалась сюди. І вона передумала.

Валя прийшла в Ново-Георгіївський райком комсомолу і сказала: «Дайте мені роботу, будь-яку». Їй запропонували працювати у міській конторі зв'язку.

Одного разу прийшов до них заступник начальника будівництва М. Я. Кіль і попросив: «Дайте будувати найкращу вашу телеграфістку».

— Валентина Герасимова, — відразу ж відповіли йому.

З тих пір минуло близько двох років. За цей час, працюючи на телетайпі, Валентина передала незліченну кількість телеграм у різні кінці країни — адже біля чотирьохсот підприємств постачали будівельні матеріали та обладнання Кременчуцькій ГЕС.

Кілька разів у місяць передавала Валя телеграми приблизно такого змісту: «Надсилайте достроково, в рахунок наступного кварталу, метал. Йдемо з випередженням графіка робіт».

Минали дні. Валя передавала одну другої відрядніші вісті — достроково здало судноплавний шлюз, затоплено котлован, за дві години перекрито Дніпро, на рік раніше строку пушено перші чотири гідроагрегати... Ні, вона не могла передавати байдуже ці слова, за кожним з яких стояли великі трудові перемоги будівників. Радість охоплювала дівчину, осяювала її обличчя.

І ось настав день пуску останнього, дванадцятого, агрегату. Я прибіг до неї на телетайп, щоб дати телеграму в ЦК комсомолу про перемогу гідробудівників.

— Вало, крутиться! Дванадцятий крутиться! — задихаючись від хвилювання, випалив я.

Не можна було не помітити, як широко зраділа вона цій звістці, яке шастя випромінювали її чисті блакитні очі.

— Ну що ж ти, Вало? Скоріш давай телеграму! — Зараз, зараз передам. Це я від радості не приїду в себе.

І вона перша передала всім звістку про історичну подію — пуск Кременчуцької ГЕС на повну потужність.

В. ЛЕБЬОДКІН,
заступник секретаря комсомольської організації Кремгесбуду.

Учитель і друг російських революціонерів

До 140-річчя з дня народження Ф. Енгельса

ЗАВТРА мінає 140 років з дня народження Фрідріха Енгельса — великого мислителя і революціонера, одного з основоположників наукового комунізму, вчителя і вождя світового пролетаріату, соратника і друга Карла Маркса.

Ім'я Фрідріха Енгельса уже в 60-х роках минулого століття користувалося великою популярністю серед російської революційної молоді. З великою радістю сприйняв Енгельс повідомлення про зростання в Росії інтересу до вивчення наукового соціалізму. «Те, що ви мені пишете про зростання в Росії інтересу до вивчення книг з теорії соціалізму, — писав Енгельс в листі до активної учасниці російського соціал-демократичного руху Віри Засу-

ліч, — зробила мечі велику приємність. Теоретична і критична думка, що майже зовсім зникла з наших німецьких шкіл, очевидно, знайшла собі притулок в Росії».

Енгельс, як і Маркс, в свою чергу, проявив глибокий інтерес до Росії, до її економіки, культури, літератури, до боротьби російського народу проти царизму і поміщиків. Він уважно стежив за суспільним розвитком Росії, підтримував міцні і дружні зв'язки з російськими революціонерами і представниками передової громадської думки, був їм кращим другом і наставником.

Енгельс, як і Маркс, високо оцінював наукову і публіцистичну діяльність великих російських революціонерів-демократів. Чернішев-

ського і Добролюбова називав «соціалістичними Лесінгами». Енгельс писав про Чернішевського як про «великого мислителя», який підіймав «натхнення і енергію героїчних російських передових борців».

Уважно стежив Ф. Енгельс і за російською революційною молоддю.

Основоположники наукового комунізму перші помітили, що центр революційного руху переміщується в Росію. В листі до А. Бебеля від 15 жовтня 1875 року Енгельс вказував: «...країною, за якою нам треба найуважніше стежити, лишається Росія... Таки справді, здається, що на цей раз Росія перша піде в танець». Енгельс пророче висловлював впевненість, що революційний рух в Росії «...кінецькінцем має неминуче привести, хоч би й після тривалої і жорстокої боротьби, до утворення Російської Комуні».

Енгельс підтримував особистий зв'язок з багатьма російськими політичними діячами, поживавлено листувався з російськими революціонерами і соціалістами Г. О. Лопатіним, П. А. Лавровим, С. М. Степняком (Кравчинським), В. І. Засуліч, Г. В. Плехановим та іншими. Захоплюючись діяльністю революційних народників, їх витримкою, твердістю характеру, героїзмом і самовідданістю у боротьбі з самодержавством, Енгельс в той же час всебічно критикував помилкові економічні і політичні погляди народників: нерозуміння ними законів суспільного розвитку, ідеалізацію селянської общини, ігнорування революційної ролі пролетаріату тощо.

Після смерті Маркса Енгельс один продовжував бути порадником і керівником соціалістів усіх країн, віддаючи всі свої невичерпні знання, досвід і енергію боротьбі за перемогу комунізму у всьому світі. До нього зверталися за порадами представники революційного руху всього світу, і «всі вони, — відмічав В. І. Ленін, — черпали з багатої скарбниці знань і досвіду старого Енгельса».

Енгельс гаряче вітав появу в Росії перших прихильників марксизму в особі групи «Визволення праці», створеної Г. В. Плехановим у 1883 році. Між Енгельсом і членами групи «Визволення праці» велось жваве листування, яке стосувалося всіх найважливіших питань суспільно-історичного розвитку Росії. Енгельс подавав товариські поради, а також практичну допомогу групі в її боротьбі проти народництва, в здійсненні

перекладів та виданні творів Маркса і своїх, оригінальних творів членів цієї групи, особливо Плеханова, до якого він ставився з почуттями глибокої поваги та симпатії і твори якого цінні дуже високо. Тісний зв'язок Енгельса з групою «Визволення праці», його всебічна допомога групі, мали величезне значення для поширення марксизму в Росії, для історичної підготовки більшовизму.

З іменем Леніна зв'язаний новий етап в розвитку марксизму. Вивчивши твори Маркса і Енгельса і ставши переконаним марксистом і визначним керівником російських революційних соціал-демократів, В. І. Ленін особисто прагнув познакомиться з Ф. Енгельсом. Проте цьому прагненню не вдалося здійснитися. Коли влітку 1895 року В. І. Ленін прибув за кордон і побачення не відбулось. 5 серпня 1895 року Ф. Енгельс помер. У зв'язку із смертю Енгельса Ленін написав статтю під назвою «Фрідріх Енгельс», епіграфом до якої взяв слова із вірша М. О. Некрасова:

Який світільник
розуму погас,
Яке серце битись
перестало!

Ця невелика стаття — найкраще, що є в марксистській літературі про життя і діяльність Ф. Енгельса, одного із основоположників наукового соціалізму.

До кінця життя Енгельс зберігав непохитну віру в перемогу робітничого класу, в неминуче настання нової ери людства — комунізму.

Радянські люди горді тим, що наша країна, на яку з великою щадністю звертали свої погляди Маркс і Енгельс, стала першою країною, в якій здійснені великі мрії основоположників наукового комунізму.

Створена Марксом і Енгельсом наука — марксизм — пройшла більш, ніж сторічний триумфальний шлях. Марксизм-ленінізм став могутньою ідейною зброєю, бойовим прапором сотень мільйонів людей. Під цим прапором наша Батьківщина, інші соціалістичні країни впевнено йдуть до сяючих вершин комунізму. Марксизм-ленінізм є великою спрямовуючою силою революційно-визвольного руху, могутнім джерелом енергії і впевненості в перемозі сил демократії і соціалізму, в перемозі комунізму у всьому світі.

О. ГОРА,
завідуючий кафедрою марксизму - ленінізму Кіровоградського педінституту, кандидат історичних наук.

ДУРИСВІТИ

ШИРОКОЮ вулицею Та расівки простув старезний чоловік. Ось він порівнявся з нами, поглянув з-під лоба і попрямував далі, не привітавшись, як це прийнято на селі. Якимось вразили його очі — вицвілі, безбарвні, колючі.

— Чого це він так... мовчки пройшов? — запитав я свого супутника, місцевого жителя.

— А з ним майже ніхто у нас не вітається, — відповіла їй. — Не поважують, значить.

Коли ж я зацікавився, в чому справа, він розповів мені про «житіє» Матвія Черевичного.

До Великої Вітчизняної війни Матвій з дружиною працювали в колгоспі. Не можна сказати, що зураліся роботи. І заробляли не погано, і жили в достатку.

Та ось почалася війна. З перших же днів Черевичний дезертував з рядів Червоної Армії. Прийшов додому, причаївся. Чогось чекав, на щось сподівався.

Та не діждався. В березні 1944 року радянські воїни звільнили село від фашистів. Тяжку свою провинку перед Батьківщиною Матвію треба було спокійно тувати. Він взяв у руки гоїтвітку, тільки не надовго. Частина, в якій він служив, ще не дійшла й до голованіських лісів, де стояв фронт, як зрадник знову дезертував. «Хай інші йдуть в полум'я, а я дома пересиджу». Вовча думка затамувала всі докори совісті.

.....

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»
27 листопада 1960 р. 2 стор.

І ось Черевичний живе дома, а дружина в цей час одержує повідомлення, що її чоловік пропав без вісті. Щомісяця вона приходить на пошту і, нітрохи не червоніючи, розписується за одержання пенсії на дітей.

А що ж Матвій? Заховався, як кажан, від людей, нішком шне чоботи. Далеко возить їх продавати дружина, щоб не взнали, бува, люди, не запитали: «Хто це тобі, молодице, товар постачає?»

Так минуло 12 довгих років. Життя йшло вперед, міцнішим ставав колгосп, з кожним роком все краще жили люди. А дезертир не бачив сонця, бо не смів виткнути носа з темної, вогкої схованки. Підду душу точила злість на людей, на весь світ, на самого себе. Скреготів зубами. Крадучись, виходив ночами на подвір'я, щоб дихнути свіжим повітрям.

Та скільки мотузка не в'ється, всерівно кінець її буде. В 1956 році колишній голова сільради Федір Драчук випадково виявив Черевичного. Не покарали Матвія, тільки попередили: «Чесною працюю в артілі повинен спокійно тувати тяжкий злочин».

І раптом виявилось, що Матвій... «святий». Так-так, саме до цієї думки прийшов нероба, просидівши у норі більше десяти років. Як видно, сподобалось щодня бити байдки. Він сам не йде працювати у колгосп і дружині не дозволяє. Дітям категорично заборонив ходити до школи. Мозляв, ні до чого їм освіта.

У Тарасівці живе до десятка сімей, які не бажать

трудитися на користь суспільству. Займаються ці людиць шахрайством, а називають себе істинно православними християнами. Верховодять у секті Дмитро Храповський і Матвій Черевичний.

Сектанти відмовляються служити в рядках Радянської Армії, бо їм, бачте, віра забороняє брати зброю

картини. В художній самодіяльності, якою вже шість років керує завідуючий клубом Євгенія Павліччук, тон задає життєрадісна молоді, яка і працювати любить, і повеселитися вміє. Не було ще такого, щоб тарасівські самодіяльні гуртківці поступилися першістю на районних оглядах.

Про все це з гордістю

ПІД ЛИЧИНОЮ

в руки. Так заявили, наприклад, два сини Євгенії Храповської та Іван Пшеинишчок. Але ж це не що інше, як дезертирство, прагнення сховатися за чиєюсь спиною. Ні, цього не можна потерпіти!

І активісти Тарасівки викрикують облудність віровчення реакційної секти. З ініціативи партійної організації артілі і її секретаря т. Нетребчука в селі було проведено кілька вечорів на антирелігійні теми. Виступали кваліфіковані лектори-атеїсти. На ці вечори запрошували й віруючих. Внаслідок проведеної роботи до сектантів більше ніхто не приєднується.

Повнокровним життям живуть колгоспники артілі «Заповіт Ілліча». В кожній хаті — радіо, свіжі газети і журнали, скоро всюди завітяться лампочки Ілліча. А в сільському клубі вечорами ніде зернини впасти — тут весело, можна подивитись цікаві концерти, кіно-

розповідав колишній вчитель, а нині голова колгоспу т. Семенюк, коли ми з ним зайшли до клубу.

— З кожним днем скрутіше живеться керівникам секти, — задоволено підсумував він. — Після атеїстичних вечорів і лекцій їм нікого не вдається заманити до себе. Дійшло до того, що навіть діти сектантів відракаються від облудного віровчення.

Біля клубу збиралася молодіть. Ось до нас підійшов високий стрункий юнак. На лавцані добротного сірого піджака — комсомольський значок.

— Добрий день, Олександр Федоровичу, — звернувся він до мого співрозмовника. — Не впізнаєте? — Чий же ти?

— Пригадуєте, як ви напалгали, щоб я ходив до школи? А я не хотів вчитися, батька слухався. Зараз мені вісімнадцять років, працюю у Львові на фабриці і одночасно вчуся у ве-

„С В Я Т И Х“

чірній школі. Вже в дев'ятій перейшов. Поки йти на військову службу, обов'язково дистану середню освіту.

Виявилось, що юнак цей — син Матвія. У тому, що він тепер комсомолець, що вечорами сідає за учнівську парту, велика заслуга комсомольців села.

— Значить, прийхав у відпустку, Іване? А як з батьками, ладно?

— Я не в них зупинився. Немає в мене батьків, — похмуру відповів він, — і не буде, доки вони дурманитимуть голови людям.

А от село земляків хотілося побачити. Тому й прийхав..

Благородний вчинок Івана Черевичного — хороший приклад для тих, хто й досі не живе, а існує майже так, як скнів Матвій у темряві протягом дванадцяти років. Хочеться сказати їм: подивіться, яке чудове життя вирве навкруги. І воно з кожним днем стає все радіснішим. Дихайте ж на повні груди, виходьте із темряви на денне світло! Ставайте в ряди трудивників, які творять чудеса на землі, а не чекають даремно їх з неба.

І. КОТОВСЬКИЙ,
наш позаштатний кореспондент.
Вільшанський район.

В ШІСТНАДЦЯТЬ ХЛОП'ЯЧИХ РОКІВ

З ЛІТОПИСУ
партизанської слави

На одній із сторінок історії
піонерської організації Кірово-
градщини записані імена чотирьох
партизанських зв'язківців
із с. Підлісного, Олександрів-
ського району, — Феді Шепеля,
Яші Матвієнка, Івана Юрченка
та Івана Коноваленка. Сьогодні
ми й розповідаємо про подвиг
юних героїв.

Федя ШЕПЕЛЬ.

ство їхнє. Адже дві машини вже перевернулися на тому ж місці!
Кожного ранку, підстербуючи млявих корів, починали вони нові й нові пошуки. Завжди балакучий і гострий на язик, Федя в такі часи зосереджено мовчав, а Яшка сіпав і сіпав слова, мов зерно сіє: «Не візьмуть нас в партизани. По-перше, низькі. Ось Івани, Коноваленко і Юрченко! Інкола Федя сердито обривав: «Уже б ти замовчав, Жук».

Жук тому, що Яшка чорний і завжди настобурчений зовнішньо, як жук-рогач.
А вчора Яшка не прийшов. Було за південь. Самотньо усівшись під дубом, Федя недбало вистругував із жем кнутовнице, краєм ока наглядаючи за коровою. Малюнок виходив гарний: акуратні листки, кубики. Такі заняття взагалі подобались йому. Він міг змайструвати козани, лижі, шкатулку, зробити перстень з п'ятикопійчею монетою. А палицю розмальовану він Любці подарує: вона любить братові подарунки... Прогнива корова! Знову залізла десь у куші. Мало їй тут трави!

Федя зло цвіхнувся кнутом по стовбуру і, почувши зліва знайоми мукання, галопом помчався в тому напрямку.
Листя заіскрилося. В обличчя несподівано хлопнуло сонце. Біля Федькиних ніг розкинулася широка галявина. Тут він ще не був. А якщо далі піти?

Суворий окрик повернув хлопця до дійсності.
— Ти хто такий?
Федя різко повернувся. Перед ним стояв невисокий чоловік, ладно підперезаний поверх фуфайки поясом, які носять наші солдати. Чоловік дивився запитливо і суворо. Але щось приваблює було в цій суворості.
— Я шукаю партизанів, — швидко і впевнено випалив Федька.

— Навіщо? — холодно запитав незнайомий.
— Треба. П'єзедіть мене до командира Долженка.
— Ач, який проворний! — чоловік осміхнувся. — Так тобі командира Долженка?
— Так, мені командира! У мене до нього діло важливе, — промовив він як можна переконливіше і голосніше.

Чоловік ще раз зміряв його довгим поглядом, а потім кинув коротко:
— Ходімо.

Вони пройшли всього лише в протилежний кінець галявини не більше 40—50 кроків, та Федька встиг уявити партизанського командира: з автоматом через плече, високого, грізного.

Уява трохи обманула його. Командир виявився ще вищим, — як багатир. А далі було так, як він собі і уявляв. Командир вислухав Федьку і лишився задоволений його широкою обізнаністю в місцевих подіях.

В той день Федя вперше почув сталеві і ясні слова справжньої клятви: «...вступаючи в ряди партизанського загону, клянусь... бути нешадним до ворогів нашої Батьківщини, клянусь, що ніколи не видам нікому партизанської таємниці...»

На прощання командир подорожному потиснув йому руку і сказав:
— А тепер знайомся ось із цим товаришем, — Долженко вказав на чоловіка, що вийшов першим тоді назустріч Федьці. — З ним ти будеш мати безпосередній зв'язок.

Чоловіка звали Борис Копитин.
— А як я зможу знайти вас, дядьку Борисе? — по-діловому,

стоячи навтіяжку перед Копитиним, запитав Федька.
— Зараз домовимось.
Договір був таким: пароль — пісня «Катюша», в трижонних випадках — чотири різкі удари кнутом. Лісова луна робить їх досить гучними.

...Федя прокинувся. Можливо, й справді це лише сон. Ні, він виразно може уявити зараз командира, дядька Бориса. Шкода, Яшка не прийшов позавчора. Та він йому скаже... Скаже!? «...клянусь, що ніколи не видам нікому партизанської таємниці...» Ні, він не може тепер сказати йому!

Мати була вже біля корови.
— Виділа, мато?
— Угу, — мати піднялась з оліщички і стала якомсь надто повільно витирати руки фаргухом.
— Федя, сику, не ходи далеко в ліс...

— Я недалеко, мато, — хлопець ніяково потоптався на місці, шморгнув носом. Насунув нижче на лоба картуз, ляснув Лиску в бік. — Ну, я погнав...

В ліс тягнуло, не терпілось приступити до обов'язків партизанського зв'язківця. Хай горляють п'яні «фріци», хай подавляється локом і яйцями, відібраними в людей. Прийде час розлітати. За кожну слізою примусять їх відповідати. І він, Федір Шепель, теж допоможе, щоб цей час прийшов якнайшвидше.

Стежина круто завертає вправо. Лиска ще не встигла згодіти і ліново плететься попереду, зрідка чуваючи листя із гілок зустрічних кушів. Десь зовсім поруч почулося глухе мукання. Лиска обзвалань.

Федя прислухався, потім коротко, але пронизливо свиснув. На стежці з'явився Яша.

— Привіт, Жук!
— Здоров! Федько! У який бік сьогодні підемо?

— Знаєш, по-моему, перед тим, як зустрітись з партизанами, ми повинні мати зброю...

— Зброю? — Яшкіні вуглинні очі загоряються.
— Ага, зброю, патрони і слідкувати кожен день за «фріцями»! Вуглинні потушли.

— А поки, значить, кинути шукати партизанів?

Яша презирливо дивиться на товариша.

— Ні, Яшко, не в тому діло, що кинути. Ми повинні відразу показати себе, розумієш?

Яша ретельно підколупує носком чобота гриб і мовчить.

— Добре відкладемо пошуки, — нарешті видавлює він.

З ТОГО дня минуло багато часу — майже рік. Яша вже теж прийняв партизанську клятву. Загнавши ранками корів у ліс, хлопці поверталися в село, шастали біля дверей комендатури, чіпким хлоп'ячим оком підмічали все, чим жило село. Але, крім відомостей про ворога, вони доставляли в ліс і патрони, добуті шляхом, відомим лише юним розвідникам, яких було тепер четверо. Співучасниками Шепеля й Матвієнка стали Коноваленко і Юрченко.

Сусіди не раз вже радили їхнім батькам:
— Скажіть своєму хлопцеві, хай не дуже-то крутиться біля комендатури... Примігль чого доброго...

Та вони й самі погроху догадувалися, що їхні сини зв'язані з партизанами.
Якось удосвіта в селі здійснюється лемонт. Шелехна піднялась, почовгала до вікна. Злякано видляється у темну вулицю.

— Мато, ти чого? — підняв голову Федя.

— Гамір якийсь... Трапилося, мабуть, щось...
— То Платона Юхименка, поліцей, вбили, — спокійно відповів і перевернувся на другий бік.

Мати здивовано глянула на сина: звідки йому так впевнено знати? Материнське серце чує, та тільки тривога не вгамовується від догадки.
— Федюшо, сику, ти ж нікому не кажи про ліс... про партизанів. Хлопець уважно і ніжно дивиться на матір.

— Я нікому не скажу, — твердо, зовсім не подіячому, відповідає він. — Та ти не турбуйся! Їх, гадів, виженуть скоро Червона Армія взяла вже Курськ, Орел, Белгород.

Мати сідає на лаву під стіною і розгублено мле в руках хустку, що сповзла з голови.

— Іх, підлих, така тьма-тьмуша...
— Мато, виженуть! Ось побачите, виженуть! І я тоді в Москву поїду. Мені партизани обіцяли.

Світла мрія робить обличчя хлопчини ясним і безпосереднім, як у малої дитини.

НА ОСІНЬ 1943 року Радянська Армія перейшла в наступ. Озлоблені есесівці кидали на ліс облаву за облавою.
В один з останніх днів листопада жителі Підлісного помітили, як до лісу посилено підтягуються ворожі частини. На кінець дня гітлерівці, мов сарапча, заповнили вулиці. Значить, ранком облава.

Схвильовані розвідники зібралися на кладовищі. Сиділи зосереджені, мовчазні, але не розгублені. Було ясно одне: сьогодні ж увечері треба сповістити партизанів. Знову загорілась Яшкіні вуг-

Та з лісу вибротали уже не вдялося. Німці стояли лачуюком. Протинявшись ніч у лісі, зв'язківці удосвіта вскочили з ліснової хаги. Фашисти помітили їх. Підбігли до дверей:
— Патгізан! Патгізан! Ком ге-раує!

Хлопці не відповіли. Тоді німці вдерлися всередину і через деякий час витягли побіглих партизанів на поріг.

...Допит був корогкий. У кімнаті сиділи есесовець і поліцай.
— Ну, шеняга, що робили в партизанів?

Есесовець помахав наганом перед їх обличчям.

— Русії кіндер... Патгізан? Кіндер хоче умірайт?

У відповідь — мовчанка. Тоді поліцай підійшов до Федьки і з розмаху вдарив ззаду чоботом.

— Ну, чого мовчите, гаді-ченяга? Де партизани? Не хочете, щоб вас випустили?

Вчепившись за Яшину руку, Федя піднявся:
— Продажна собака! Нічого ми не скажемо!

Поліцай скапив і, обернувшись до есесівця, закрячав:
— Це більшовики теж! Це піонери їхні! Розстрілять парчівців! Навіжживих, скалічених, їх кинули в якусь комірку. Впавши на перебиту руку, Яша застогнав.

— Федя...
Яша запнувся: з рота знову побігла кров.

— Що, Жучок?
— Федя, а як Коноваленко і Юрченко? — Яша пердихнув, ковкнув повітря. — Чи ніхто не видав їх?

В темному кутку ратом хтось заворушився. Маленький чорнявий чоловік в подраному костюмі виповз на світло.
— За що вас, хлопчики? До партизанів ходили?

Хлопці розгублено мовчали. Незнайомий наблизився до дверей і голосно застукав. Його заборали. І відразу ж на порозі з'явився озвірілий поліцай.

— Ану, мершій, — кинув він до Яші. — Хго Коноваленко і Юрченко? Піднімайся, покажеш!

За спиною його розпливалось у жалюгідній, собачій посмішці обличчя смуглявого чоловічка.

Хлопці злякано притулились до стіни.
— Я не знаю Коноваленка і Юрченка.

Поліцай ткнув прикладом в голову.
— Піднімайся, малий більшовик! Самі тепер узнаємо.

Через деякий час привели Коноваленка і Юрченка.

Під вечір змучені й безсилі, лежали хлопці один біля одного, згадували У Коноваленка чомусь вгадали думки витісняли спогади про школу, свій шостий, уроки фізики, які так подобались йому. Юрченко весь час тихо стогнав: есесівцеві декілька разів бив Івана по голові.

Так пролежали всю ніч. На ранок під'їхала до хати машина. Всадники їх аж в лісі під Плеским. Було ще зовсім тихо. Поранковому ніжний, не займаний денним гаміром ліс, безпечно зустрічав новий день. Ось грайливий промінь ковзнув по Федькій шопці. Зачорніла кров на обличчі. Хлопець ледь помітно посміхнувся.

— Сонечко... Іван, сонечко... Юрченко зрозумів його і хотів відповісти посмішкою, та нерестерпний біль льодяною судорогою стиснув йому губи.

Клацнули загвори.
— Яша, Іван, Ваця, прощайте! Партизани не здаються!

...У відповідь один за другим гримнули чотири постріли.

У ПІОНЕРСЬКОГО галстука червоної колір. Кров героїв горить на ньому. І якщо ти одягнув його, значить, дав присягу: бути таким чесним і мужнім, вірним Батьківщині і відданним товаришам, як герої. Це значить, ти завжди готовий сам стати героєм, навіть коли тобі всього лиш п'ятнадцять чи шістнадцять, якщо життя покличе до цього.

А. ВОЩАНСЬКА.
с. Підлісне,
Олександрівського району.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»
27 листопада 1960 р., 3 стор.

Яша МАТВІЄНКО.

Федька глибше залазить під рядно, підбирає під себе ноги і хвилини через п'ять починає посапувати. Крізь сон він ще чує сердитий окрик батька: «Федько, ти спиш!» Далі материн голос: «Не цікай вже його, намерзлася дитина, хай спить... Завтра скажем...»

А потім... потім приснився Федьці найцікавіший і найприємніший сон із всіх, які йому коли-небудь снилися. Цікавий тому, що вночі повторилось те, що вразило хлопця уяву вчора вдень.

... З тих пір, як німці зайняли село, вони не раз радилися з Яшкою, як знайти партизанів. Це точно, що вони є в Нерубайському лісі. З'являються листівки, «фріци» виставляють охорону біля лісу, коли іде якусь началь-

У ЦІЙ затишній кімнаті разом з достатками оселось велике щастя її молодого господаря — Леонтія Лукашевського.

Леонтій і Надія, його дружина, разом закінчили Протопопівську середню школу й залишилися працювати на тваринницькій фермі рідного колгоспу ім. Леніна. Робота горить в руках у цього невтомного юнака з веселими сірими очима. Працьовитим хлопцем називають його статечні, літні колгоспники, а сільські комсомольці не нахваляться своїм завзятим вожаком.

Вість про патріотичний почин львівського свинаря Ярослава Чижка стала виключною подією в житті Леонтія. Він вирішив у себе в артілі застосувати метод групової відгодівлі свиней з тим, щоб протягом року відгодувати і здати державі 1.500 голів.

В Києві, на республіканській нараді молодих тваринників, Л. Лукашевський особисто познайомився із знаним свинарем і викликав його на змагання.

10 жовтня він рапортував про те, що своє зобов'язання, взяте на честь 43-х роковин Великого Жовтня, виконав достроково, відгодувавши 1.020 голів свиней, і дав слово до кінця року відгодувати ще 300.

Далеко прокотилася слава про трудовий подвиг свинаря з Олександрійського району, вийшла вона за межі області, республіки. Тепле, батьківське вітання надіслав йому напередодні свята Микита Сергійович Хрущов.

Чесна праця принесла Леонтію славу, щастя і великі достатки у його молоді сім'ю. Напередодні свята вони з Надією та маленьким Толиком переселилися у новозбудовану хату. Було за що Лукашевським спорудити її та ще й добре обставити — адже високо оплачується в артілі праця тваринника. Глава сім'ї щомісяця одержує не менш, як півтори тисячі карбованців.

Пріємно після напруженого дня відпочити в колі сім'ї, побавитися з сином. Толик хоч не до кінця ще усвідомлює велику таткову радість, але в усякому разі розділяє її дуже щиро. А втім віддамо належне його кмітливості. Коли його запитати: «Хто твій тато, Толику?», малюк поважно відповідає:

— Чиж.

На знімку: Леонтій Лукашевський з сім'єю.

Фото В. Ковпака.

ПОРАДИ МОЛОДИМ ДОМОГОСПОДАРКАМ

ПРАКТИЧНО, корисно зварити м'ясний бульйон на два — три дні і кожного разу готувати з нього свіжі супи, додаючи картоплю, шпінат, горошок та інші продукти.

Щоб довше зберегти приготований бульйон, його треба швидко охолодити, витягти корені і поставити по можливості в прохолодне місце. Щоденно треба бульйон кип'ятити.

Щоб суп пийшов прозорим, не помутнів, треба спочатку поставити його на великий вогонь, а коли він закипить, дві-три рази долити по столовій ложці сирій води, кожного разу знімаючи піну і знову доводячи суп до кипіння. Після цього треба варити їжу на слабкому вогні.

ЗПАХ цибулі можна видалити з металевих столових приборів, протерши їх сухою столовою сіллю.

ЩОБ м'ясо не пригоріло і не стало сухим, в духовку ставлять невеличку посудину з водою. Пара уберезе м'ясо від пригорання і висихання.

ПРИ чищенні овочів на руках залишаються темні плями. Щоб уникнути цього, треба перед чищенням змочити руки оцетом і не витирати їх, а дати оцету висохнути. Після роботи досить лише сполоснути руки водою.

ЯКЩО молоко пригорить, його не треба розмішувати ложкою, а зразу після кипіння слід перелити в іншу каструлю. До пригорілого молока можна додати небагато солі, а посуд з ним поставити в холодну воду. Від цього його смак відновиться.

Піонерський КІНОТЕАТР

ТОГО дня в приміщенні районного Будинку піонерів зібралися всі учасники гуртка. На цьому, трохи незвичайному зборі піонерського активу була висловлена думка про те, що настала потреба організувати при Будинку піонерів свій, піонерський кінотеатр.

Відразу ж обрали директора кінотеатру піонера Толю Хижняка, а учасник кіногуртка Володя Лосюк став кінодемонстратором. Слідкувати за чистотою і порядком в кінозалі, готувати і вивішувати оголошення було доручено раді кінотеатру, яка складається з трьох піонерів.

Радя піонерського кінотеатру виготовлятиме безкоштовні білети радам піонерських дружин шкіл району. Ці білети видаватимуться кращим юним ленинцям.

Почалася підготовка до відкриття кінотеатру. Члени гуртка крою та шиття виготовили на вікна темні штори, а піонери гуртка «Умілі руки» зробили і прибили над дверима красиву вивіску.

І ось настав довгожданий день. Рівно о шістнадцятій годині всі місця в піонерському кінотеатрі були зайняті.

Погасло світло, і почалося демонстрування двох короткометражних звукокоплькових фільмів: «Незвичайна подорож» і «Возз'єднання України з Росією».

Хороше провели піонери перший день у своєму кінотеатрі!

А. ЮРЧЕНКО,
масовик Олександрівського Будинку піонерів.

ИДЕ ПЕРЕДПЛАТА НА ГАЗЕТИ І ЖУРНАЛИ

Знають Любу в райцентрі

ЗА ЗВАННЯ ударника комуністичної праці бо-реться доставщик телеграм Устимівської райконтори зв'язку комсомолка Люба Шлапак. Третій рік працює вона в дружній с'м'ї зв'язківців. Метку й тямучу дівчину поважають за чітку роботу, за прагнення до знань.

організація та установах. Дівчина організувала передплату періодичних видань на 1.000 карбованців.

В. ЛОЄВСЬКИЙ.

Активні передплатники

Опанувати професіями телефоністки й телеграфістки, вивчити радіосправу — таку мету поставила Люба і добилась свого. Тепер вона підміняє штатних працівників телефонної станції, телеграфу і радіовузла, готується до вступу в вуз.

Знають Любу в райцентрі і як активного громадського розповсюджувача преси. З квитанційною книжкою вона побувала в колгоспах,

В селі Мала Вільшанка, Вільшанського району, успішно проходить передплату на періодичні видання 1961 року.

Колгоспник Дмитро Лавренчук вже передплатив газет і журналів на 477 карбованців. М. Куцарев одержуватиме десять центральних і республіканських видань.

В. ЛАНОВСЬКИЙ,
юнкер.

А ви, дорогі друзі, ПЕРЕДПЛАТИЛИ свою молодіжну газету?

Політична економія соціалізму

Видавництво соціально-економічної літератури випустило в світ підручник «Політична економія соціалізму». Він рекомендується як посібник викладачам і студентам вузів, партійно-господарському активу, пропагандистам і самостійно вивчаючим політичну економію соціалізму.

У книзі викладаються питання перехідного періоду від капіталізму до соціалізму, розкриваються основні риси соціалістичного способу виробництва, досліджується проблема поступового переходу від соціалізму до комунізму.

Аналіз закономірностей соціалістичного способу виробництва в підручнику дається не тільки на досвіді Радянського Союзу, але й на прикладі інших соціалістичних країн.

Підручник «Політична економія соціалізму» вида-но двоохсоттисячним тиражем.

(ТАРС).

Герої наших днів

КОНКУРС

На кращі оповідання, нарис, вірш

Редакція газети «Молодий комунар», обласна рада профспілок, обласний комітет ЛКСМУ на честь пам'яті Тараса Григоровича Шевченка і з метою залучення широкого авторського активу оголосили конкурс на кращі оповідання, нарис, вірш.

Твори, представлені на конкурс, повинні відображати життя молодих трудівників області і можуть бути присвячені праці, навчання, відпочинку і побуту молоді. В оповіданнях і нарисах слід показувати героїчні діла молоді в роки громадянської і Великої Вітчизняної воєни, творчу працю робітників і колгоспників, молодих спеціалістів, випускників технікумів і вузів, передовиків семирічки.

Як у прозових творах, так і в поезіях необхідно розкривати яскраві образи юнаків і дівчат, їх високі моральні якості: патріотизм, вірність обов'язку, любов до своєї справи, почуття колективізму, чудові риси героїв наших днів — членів бригад і ударників комуністичної праці.

Розмір оповідання чи нарису — не більше восьми сторінок машинописного тексту (через два інтервали).

Кращі оповідання, нариси і вірші в міру надходження до редакції вміщуватимуться на сторінках газети.

Твори приймаються на конкурс до 10 березня 1961 року.

Кращі в них будуть відзначені такими преміями:

За оповідання і нарис:

Перша премія (одна) — 500 крб.
Друга премія (дві) — 300 крб.
Третя премія (три) — 200 крб.

За вірші і пісню:

Перша премія (одна) — 350 крб.
Друга премія (дві) — 250 крб.
Третя премія (три) — 150 крб.

Матеріали надсилати на адресу: м. Кіровоград, редакція газети «Молодий комунар». «На конкурс».

Рукописи не повертаються. Ченаємо ваших нарисів, оповідань і віршів, дорогі друзі!

НА ДОЗВІЛЛІ

Цікаво знати

ЗОЛОТИЙ СКАРБ

НЕДАВНО із Східного Казахстану повернулася експедиція Ленінградського відділення інституту археології Академії наук СРСР. Учені обслідували кургани Чилікінської долини на кордоні з Китайською Народною Республікою.

Начальник експедиції — кандидат історичних наук С. С. Черников розповів, що минулого літа в одному з курганів 6-метрової висоти були виявлені рештки поховання, яке належить до VI століття до нашої ери.

У кургані експедиція виявила: фігурки оленів, зображення пантер, орлів, кабанів, птахів, риби, уламки прикрас, дрібні буси та бляхи — всього 600 золотих предметів. Ці знахідки мають велике наукове значення.

БУДОВИ ДВОТИСЯЧОЛІТНОЇ ДАВНОСТІ

НА ДНІ озера Ушуру, розташованого на північному сході Латвії, гідроархеологічна експедиція інституту історії Академії наук Латвійської РСР виявила рештки будов двотисячолітньої давнини. Палі служили опорами для дерев'яних настилів, на яких зводились житла. В озері виявлено також знаряддя праці і глиняні посудини, що належать до кінця першого тисячоліття до нашої ери.

Спорт

У ФІЗКУЛЬТУРНОМУ залі ДСТ «Авангард» відбулася матчова зустріч з баскетбола між сильнішими командами Української ради студентського добровільного спортивного товариства

«Буревісник». В змаганнях взяли участь спортсмени Одеси, Вінниці, Дніпропетровська і Кіровограда.

Без поразок грали команди Одеси і Дніпропетровська, які й зустрілися в останній день матчу у боротьбі за призові місця. З рахунком 76:73 переможу здобули одесити. Друге і третє місця відповідно поділили між собою баскетболісти Дніпропетровська і Вінниці.

РИЗЬКИЙ шаховий клуб і обласна кіровоградська секція шашок організували матч збірних команд по перепиці. Заочні змагання послужать хорошим початком спортивних зв'язків між шахістами Риги і Кіровограда.

В НОВО-ГЕОРГІЙСЬКУ закінчилися обласні міжвідомчі змагання з класичної боротьби. В командному заліку першість завоювали авангардівці.

На другому місці — представники студентського товариства «Буревісник», на третьому — сільські спортсмени товариства «Колгоспник».

Переможцями у своїх вагових категоріях стали майстер спорту СРСР В. Макаренко, першорозрядник А. Федоренко і В. Коваленко, майстри спорту СРСР О. Герушта і Ф. Заремба, першорозрядники С. Гапнов і Л. Шаманський, а також — третворозрядник В. Спичко.

Редактор П. МАРЧЕНКО.